20/04/2024

Φθιώτιδος Συμεών: «Προτιμήστε την αγκαλιά της Παναγίας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον κατάμεστο από πιστούς Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Λαμίας, παρουσία του νέου Δημάρχου Λαμιέων κ. Πανουργιά Παπαϊωάννου και του χωρικού Αντιπεριφερειάρχη κ. Ηλία Σανίδα, χοροστάστησε χθες στην Ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.

«Να ξέρει ο άνθρωπος ότι σε αυτά τα εικονίσματα, στην Παναγία την Αγαθωνίτισσα, στην Παναγία τη Δαμάστα, στην Παναγία τη Γαυριώτισσα, στην Παναγία της Μητροπόλεως, σε κάθε Παναγία, στην Παναγία του σπιτιού μας, μπορεί να ακουμπήσει τη ψυχή του, να καταθέσει τα δάκρυά του, να καταθέσει τη ζωή του για να μπορέσει να πορευθεί μέσα σε αυτό τον κόσμο και σ αυτή τη ζωή»,

είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Στο κήρυγμά του ο κ. Συμεών χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Μας έκανε το μεγάλο δώρο και απόψε η Παναγία μας να βρεθούμε μπροστά στην εικόνα Της, να Της καταθέσουμε τα δάκρυά μας, τη προσευχή μας, τα βάσανα μας, τους καημούς μας, τις ελπίδες μας, τα όνειρά μας. Αυτό είναι το μεγάλο δώρο, που μας έχει χαρίσει ο Θεός. **Εκτός από τη μητέρα, που μας έφερε στον κόσμο, μας έχει χαρίσει την Παναγία μητέρα, την Παναγία μας, για να μπορούμε να καταφεύγουμε όλοι σε αυτήν, δίκαιοι και αμαρτωλοί, όσιοι, άγιοι και άγριοι, ταλαιπωρημένοι αυτού του βίου, διαβάτες και ταξιδιώτες, όλοι οι άνθρωποι ανεξαιρέτως, έχουμε την ανάγκη, έχουμε το πόθο, έχουμε τη λαχτάρα να έχουμε στη ζωή μας ένα λιμάνι, να έχουμε στη ζωή μας μία παρηγοριά, να μπορούμε κάπου να ακουμπήσουμε, να σταθούμε, να πάρουμε δύναμη μέσα στις δυσκολίες αυτού του κόσμου.**

Ρώτησαν κάποτε το μεγάλο Ρώσο λογοτέχνη Τίοντορ Ντοστογιέφσκι θέλοντας να τον περιπαίξουν οι σοφοί της εποχής του, αυτοί που αμφισβητούσαν το Θεό, αμφισβητούσαν τη Παναγία, αμφισβητούσαν την αγιότητα, αμφισβητούσαν την προσευχή, θέλοντας λοιπόν να το περιπαίξουν τον ρώτησαν: «Αν βρισκόσουν μπροστά σε ένα σταυροδρόμι και από τη μια μεριά έχεις να επιλέξεις την αλήθεια, μία αντικειμενική αλήθεια, μία επιστημονική αλήθεια, μία αλήθεια βεβαιωμένη από τον ορθό λόγο, μία αλήθεια που να μην δέχεται αμφισβήτηση κι από την άλλη να

διαλέξεις το πρόσωπο του Χριστού, το πρόσωπο του Εσταυρωμένου, το πρόσωπο του ηττημένου της ιστορίας, το πρόσωπο αυτού, ο οποίος δέχτηκε να συκοφαντηθεί, να διωχθεί, να ανέβει πάνω στο Σταυρό για όλους εμάς, τι θα διάλεγες; Την αλήθεια ή τον Χριστό; Και απάντησε θαρραλέα: «Θα διάλεγα τον Χριστό. Θα επέλεγα τον Χριστό, γιατί χωρίς την αλήθεια μπορώ να ζήσω, αλλά χωρίς τον Χριστό, δεν μπορώ να ζήσω. Χωρίς ένα πρόσωπο που να με αγαπά, που να ανεβαίνει στο Σταυρό για μένα, που να θυσιάζεται για μένα, που να γίνετε Ένα μαζί μου, δε μπορώ να ζήσω.

Θα μπορούσαμε να επεκτείνουμε αυτόν το προβληματισμό και αυτή την ομολογία: **Ναι, θα μπορούσαμε να ζήσουμε σ αυτόν τον κόσμο και χωρίς επιστήμη, ακόμα και χωρίς βεβαιωμένες αλήθειες, ακόμα και χωρίς πλούτη και χωρίς δόξα και χωρίς ομορφιά και χωρίς υγεία και χωρίς όλα τα καλά του κόσμου, θα μπορούσαμε ενδεχομένως να ζήσουμε, αλλά δεν ξέρω αν θα μπορούσαμε να ζήσουμε χωρίς Παναγία, αν θα μπορούσαμε να ζήσουμε χωρίς μάνα, γιατί δεν υπάρχει ζωή χωρίς μάνα και όπως δεν υπάρχει βιολογική ζωή χωρίς μητέρα, χωρίς τη μητρότητα δε μπορεί να υπάρξει ούτε πνευματική ζωή.**

Απορώ πολλές φορές όταν ακούω και συναντώ ανθρώπους που δεν πιστεύουν στο Θεό, που δεν πιστεύουν στην Παναγία, που υβρίζουν το Πανάγιο πρόσωπό Της, το τρυφερό Της πρόσωπο, το γλυκύ Της πρόσωπο, το Ιερό Της πρόσωπο. Απορώ, με τι αξίες μπορεί να σταθεί κανείς στη ζωή αν μέσα του δεν έχει την ανάγκη να ζει με την αγκαλιά της μάνας, αν μέσα του δεν έχει την ανάγκη να ζει με την αγκαλιά

της Παναγίας. Πώς ένας άνθρωπος μπορεί σε όλη του τη ζωή να είναι μέσα στο πέλαγος χωρίς να θέλει ένα λιμάνι, χωρίς να θέλει κάπου να ξεκουραστεί. Πώς αντέχει ένας άνθρωπος να θέλει να ζει στην έρημο χωρίς μία όαση, χωρίς μία σταγόνα νερό. Πώς είναι δυνατόν κανείς να θέλει να ζει με προοπτική το χάος, το μηδέν, το αδιέξοδο. Πώς είναι δυνατόν η ζωή να έχει νόημα, αν δεν έχει μία προοπτική αιώνια, αν δεν έχει μια παρηγοριά σταθερή, πώς μπορούμε να σταθούμε μέσα στη ζωή μας με τόσα προβλήματα, με τόσα βάσανα, με τόσες έγνοιες.
Κάθε μέρα χάνουμε ανθρώπους από τη ζωή μου, φεύγουν όχι μόνο γέροντες όπως οι πατεράδες μας, οι μανάδες μας, οι παππούδες μας και νέοι άνθρωποι, μένουν ορφανά παιδιά, μένουν άνθρωποι που στερούνται της παρουσίας αγαπημένων προσώπων, καθημερινά ζούμε το θάνατο, την ασθένεια, την διάψευση, τη δυσκολία, εκεί που η ζωή μας ήταν ατάραχη, που ήταν όλα στρωμένα και όλα καλά, ξαφνικά ένας δείκτης σε μία εξέταση, ένα τυχαίο σύμπτωμα, ένα ανέλπιστα αδιάφορο εύρημα έρχεται να αναστατώσει τη ζωή μας, έρχεται να αλλάξει όλο το βιός μας, έρχεται να αναπροσανατολίσει και να αναδρομολογήσει τον προγραμματισμό μας. Εκεί που η ζωή μας ήταν μες τα χαμόγελα, μέσα στα κέφια, μέσα στα σχέδια έρχεται να αντικατασταθεί από εξετάσεις, από μετρήσεις, από θεραπείες, από ραντεβού, από αγωνίες, ανατροπές φοβερές.

Μέσα σε όλες αυτές τις ανατροπές πώς μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος χωρίς το χάδι της Παναγίας; Πώς μπορεί να λυτρωθεί χωρίς την αγάπη της Παναγίας; Πού μπορεί να αντλήσει παρηγοριά και δύναμη; Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος, που μπορεί να μας πει ότι εγώ μπορώ να αντλήσω δύναμη μόνο από τον εαυτό μου, μόνο από το μυαλό μου, μόνο από τη σκέψη μου, μόνο από την εξυπνάδα μου, μόνο από την ευφυία μου; Ποιος, τόσο εγωιστής άνθρωπος μπορεί να υπάρχει, τόσο νάρκισσος μέσα στον κόσμο που μπορεί να πει ότι μπορεί να υπάρξει δίχως την αγάπη και το χάδι και την αγκαλιά της Παναγίας που μας χωράει όλους και όλα. ««Χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὔας ἡ λύτρωσις» της ψάλλαμε κι απόψε από την Α΄ Στάση των Χαιρετισμών. Όχι μόνο των δακρύων της Εύας η λύτρωση, αλλά των δακρύων του κάθε ανθρώπου, των δακρύων της κάθε πονεμένης μάνας που θα γιορτάσει Πάσχα στα κοιμητήρια, στα μνήματα, που θα χύσει δάκρυα, που έχει κηδέψει το παιδί της. Υπάρχει μεγαλύτερος πόνος, υπάρχει μεγαλύτερη οδύνη από αυτήν; Ποιος μπορεί να τη λυτρώσει; Αυτά τα δάκρυα; Ποιος μπορεί να δώσει παρηγοριά σ αυτά τα δάκρυα; Ποιοι μπορούν να σκουπίσουν αυτά τα δάκρυα των πονεμένων ανθρώπων, των δυσκολεμένων ανθρώπων; Αυτοί που χτίζουν καριέρες πάνω στην αμφισβήτηση, στην απαξίωση, στο γκρέμισμα; Αυτοί, οι οποίοι σπέρνουν την απαισιοδοξία; Ένας άνθρωπος που έρχεται και λέει στη ζωή μας: δεν υπάρχει Θεός, δεν υπάρχει Παναγία, δεν υπάρχει Εκκλησία, όλα αυτά είναι

παραμύθια, είναι ότι πιο σκοταδιστικό μπορεί να υπάρξει. Αυτός ο άνθρωπος σπέρνει μονάχα το σκοτάδι, την απελπισία, την απογοήτευση, αφαιρεί κάθε νόημα από τη ζωή μας. Δε μπορεί όμως να υπάρξει ζωή χωρίς νόημα, δε μπορεί να υπάρξει καράβι χωρίς άγκυρα, δε μπορεί να υπάρξει ταξίδι χωρίς φάρο.

Δεν μπορεί να υπάρξει ζωή χωρίς φως και αυτό το Φως είναι η Παναγία μας στη ζωή μας, γι' αυτό να ακουμπάμε πάνω στην Παναγία μας, να μείνουμε στερεωμένοι, όπως μεγαλώσαμε και μάθαμε και όπως κυρίως μας το φωνάζει η καρδιά μας, η ψυχή μας που λαχταρά για ξεκούραση, που λαχταρά για σιγουριά, που αναζητά μία ασφάλεια, που λαχταρά, ποθεί και περιμένει να μπορέσει κάπου να έχει μία σταθερά, να ξέρει ότι έστω και στο ταπεινό εικονοστάσι του σπιτιού, έστω και σε μία εικονίτσα σε ένα εικόνισμα, από αυτά που μας άφησαν οι παππούδες μας κι οι γιαγιάδες μας, από αυτά που κουβάλησαν οι πρόσφυγες – όταν εγκατέλειψαν τα σπίτια τους εικόνες της Παναγίας πήραν. Να ξέρει ο άνθρωπος ότι σε αυτά τα εικονίσματα, στην Παναγία την Αγαθωνίτισσα, στην Παναγία τη Δαμάστα, στην Παναγία τη Γαυριώτισσα, στην Παναγία της Μητροπόλεως, σε κάθε Παναγία, στην Παναγία του σπιτιού μας, μπορεί να ακουμπήσει τη ψυχή του, να καταθέσει τα δάκρυά του, να καταθέσει τη ζωή του για να μπορέσει να πορευθεί μέσα σε αυτό τον κόσμο και σ αυτή τη ζωή».

Κλείνοντας το κήρυγμά του ο κ. Συμεών ανέφερε:

«Ακουμπήστε την καρδιά σας στη Παναγία, προσφέρετε τα δάκρυα σας στην Παναγία, ακούμπησε την προσευχή σας κι η Παναγία, μας έχει όλους στην αγκαλιά της, όλους, δεν αφήνει κανέναν απ' έξω γιατί είναι η Πλατυτέρα των Ουρανών. Είναι η Ευρυχωροτέρα των Ουρανών. Είναι η μεγαλύτερη αγκαλιά σε αυτό τον κόσμο η αγκαλιά της Παναγίας. Μείνετε σε αυτή την αγκαλιά, μην προτιμήσετε καμία άλλη από αυτήν την αγκαλιά. Προτιμήστε την αγκαλιά της Παναγίας».

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου